

*Есть высший суд, по высшей мере.
Где буду взвешен и разъят.
А все что кроме — ярь и яд,
гордыня, суета, безверье.*

Майдан

Часто чую фрази: «Майдан змінив моє життя», «На Майдані я все усвідомив» і т. д. Як правило, говорять це люди, які до Майдану вважали нас фашистами, під час — провокаторами, а після — агентами Кремля. Зараз багато людей, які ниють про покарання для винуватців розстрілу Небесної Сотні й співчують убитим «Беркутам» і ВВ-шникам, які кричать про боротьбу з корупцією, але проклинають Сашка Білого, вихваляють бійців АТО, але катаються в Крим і голосують за нову Партію Регіонів, які моляться на Євросоюз, але ненавидять зміни в країні. Скрізь чути «Слава Україні», але ніхто не замислюється про те, що це означає. Кожен другий тепер «патріот»... Наша історія почалася набагато раніше, у ті часи, коли за гасло «Слава Україні» можна легко було опинитися у відділенні міліції або зчинити бійку з «дідовоювателями» прямо в центрі міста.

*Детям вечно досажен их возраст и быт, —
И дралась мы до ссадин, до смертных обид.
Но одежды латали нам матери в срок,
Мы же книги глотали, пьянея от строк.*

Владимир Высоцкий
«Баллада о борьбе»

«Українська альтернатива»

Не знаю, як це до мене прийшло. Навчався в школі не погано ніби, медаль навіть є. Потім хороший ВНЗ. О, так, і сім'я нормальна — ніхто мене не бив і не зачіпав, все прекрасно, зі своїми нюансами, але це як у всіх, щоб не було цих дурних посилів у дитинство. Мрії про сім'ю, роботу, машину... Такий вже себе інженером уявляв, як на благо людей працюєш, отримуєш гідний оклад, приносиш його додому і вам вистачає, і все скрізь чудово, навколо прекрасні люди, справедливість, і жити б не тужити, але... Але насправді в житті трохи по-іншому. В університеті відразу зіткнувся з корупцією, хоча тоді не розумів до кінця, що ж це таке. Не місцевий? Хочеш у гуртожитку жити? Все є, але потрібно трохи грошей коменданту дати, а то місця не буде. Так почалися орендовані квартири, в цьому нічого поганого не було, але коштувало все грошей, та й були вони часом далеко від місця

навчання. Не біда. Саме навчання проходило весело, але це тільки до сесії, там нам деякі викладачі пояснили, що методичка має не зелений колір, а колір долара і з цим доведеться рахуватися. Рахувались ми в міру можливості. Так минуло кілька сесій — то зі скрипом, то нормально.

Для мене тоді, правда, було загадкою, чому це мої деякі одногрупники з'являються тільки на період сесії на дорогих машинах і з прекрасними оцінками. Через деякий час прийшла черга заселятись у гуртожиток. Чудове місце. Поруч з навчальним корпусом, недорого, всі твої знайомі під боком живуть, не дуже шикарно, але для життя годилося. Хоча я не дуже розумів, чому це мені майже рік довелося чергу чекати, адже місця вільні були, а в деяких кімнатах жили люди, які взагалі не мають стосунку до університету. Поруч з нашим гуртожитком було інше, привабливіше, але воно не для простих людей, а для іноземців, але про це далі.

Так воно і йшло: навчання, підробітки, бійки, спорт. Десь до 3-го курсу. А там почався предмет під назвою «Культурологія». Начебто прекрасна дисципліна, але ж ні. Викладачка була істинною росіяночку і на кожній парі намагалася нас переконати, що «хохли», а саме так вона нас називала, винні у всіх бідах російського народу. Всі мовчали. Я спробував заперечити і поцікавитися, чому такий затятий патріот іншої країни викладає в українському ВНЗ. На що був викликаний заступник декана, і вже вдвох вони мені намагалися пояснити, що через таких як я, вже два народи — російський і єврейський, не можуть спокійно жити. Трохи спантеличив мене такий підхід до питання, але що з цим робити я не знав. У цій тираді декілька разів звучав Гітлер і його книга. Хто такий Гітлер я ще зі школи знав, а ось з його творчістю був не знайомий. Що ж, книжковий ринок «Петрівка» у поміч, там я дістав цей твір. Не пішла книга з першого разу — незрозумілих слів багато і вся розмова про області для мене далекі, хоча розділи

про політику і пропаганду були дуже навіть нічого. Так, це не перша книга, яку я в житті прочитав. Дуже люблю читати, і книг у мене багато. Це була перша книга з того напрямку, куди мене далі штовхне життя, книга, яку мені вручили в руки мої улюблені викладачі. Прочитав та й забув... на час. Потім стався інцидент, який мене збив з пантелику. Я вже говорив, що наш гуртожиток знаходиться поруч з таким же, але для іноземців, там, в основному, турки живуть. Спосіб життя дивний у них — на пари не ходять, постійно сидять у кафе і сміються грошима, яких у них дуже багато. Деякі навіть відкривають на території свої заклади, кальянні й т.д. Оцінки у всіх відмінні, але якось довелось спілкуватися з одним із таких відмінників, так він, студент 4-го курсу технічного ВНЗ, не знав, що таке дискримінант і як його добувати, дивно якось. Та й взагалі, навіщо давати гуртожиток іноземцям, у яких достатньо грошей на покупку житла, коли твої співвітчизники на останні гроші винаймають квартири на околицях міста? Ну і чорт з ним. В один із вечорів до нас прибігла дівчинка, котра жила на пару поверхів вище, вся побита, в сльозах. Розповіла, що її зґвалтували ті самі турки з гуртожитку навпроти. Тут справа така — у наших прекрасних дам була звичка перебувати поруч з цими «людьми». Не знаю їхню мотивацію — швидше за все гроші. Але тут була зовсім інша історія, ця дівчина не була помічена в таких зв'язках, вчилася, жила в гуртожитку, йшла з пар і її затягнули в машину, що далі було — розповідати зайве. Ну і що нам було робити? На той момент не було ніяких посилів за расовим питанням, просто якісь люди дуже погано вчинили зі знайомою нам людиною, ніхто про національність кривдників не думав, були б це українці, то реакція такою ж була б. Зібралось нас тоді багато, майже всі хлопці з гуртожитку, та й пішли до наших заморських друзів. Ті, м'яко кажучи, не очікували такого повороту — мабуть, неодноразово у них все сходило з рук. Але не цього разу. Була велика бійка,